

saa Henseende har udbetalt, og hvad den altsaa har Krav paa at faa refunderet. Men saa snart vi naar op til de mere overordnede paa Skibene, stiller Forholdene sig ikke saa lidt anderledes, idet der er Rederier, der giver deres overordnede Folk fuld Løn, saa længe de er arbejdsløse, medens der er andre, som stiller sig noget anderledes. Dette gør Forholdene noget komplicerede, saaledes at det ikke er lykkedes at tilvejebringe en Ordning fuldt saa hurtigt som for de to andre Organisationers Vedkommende.

Formanden: Folketingsmand Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Den højtærede Minister fortæller mig stadig, at Organisationerne faar refunderet de Beløb, de har udbetalt i Understøttelser. Dette er jeg ganske klar over og har allerede været det, efter at Hr. Ministeren havde talt; et Par Gange i hvert Fald. Men i denne Forbindelse vedkommer det Spørgsmaal aldeles ikke mig. Det, jeg ønsker, er, at der fra Statens Side ydes en lille Kreds af Mennesker, som paa en ganske særlig Maade har hjulpet til ved Landets Forsyning under disse Forhold — den særlige Maade nemlig, at de har sat deres Liv ind derpaa, og at adskillige af deres Kammerater har sat Livet til derved — en Anerkendelse paa en eller anden Maade. Er de saadan stillede, at de staar med Hænderne fulde af Penge, er de Understøttelser, der gives dem fra den ene eller anden Side, fuldstændig tilstrækkelige til, at de kan leve — saa gør dem i Guds Navn til Riddere af Dannebrog allesammen. Men giv dem paa en eller anden Maade til Kende, at Staten ganske særlig paaskønner det særlige Offer, de har bragt for at holde Forsyningerne til Landet gaaende. Det er det, jeg har villet.

Indenrigsministeren (Rode): Da Hr. Fraenkel bringer i Erindring, at der ogsaa er Sømænd, som har sat Livet til, finder jeg Anledning til at bringe i Erindring over for dem, der muligvis ikke maatte have dette i Erindring, at Staten overfor dem, der har sat Livet til, har indtaget det Standpunkt, at der skyldtes deres efterladte en ganske særegen Hæder, idet der, ud over den Understøttelse, som de efterladte faar fra Rederne, og som jo efterhaanden er blevet betydelig forhøjet, og udover den Understøttelse, som ydes i Henhold til Ulykkesforsikringsloven, ved Bevilling paa Finansloven gives en livs-

varig Pension til Enken eller en Understøttelse til Børnene, altsaa et ganske særegent Forhold, nemlig en Pension, som er betydelig højere end den, der ydes til Invalider. Paa dette Omraade er der altsaa vist Sømandsstanden en ganske særegen Art af Anerkendelse fra det offentliges Side.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om de arbejdsløse forstaar jeg nu, at det er en Anerkendelse af en eller anden særegen Form — af den Art, Hr. Fraenkel særlig interesserer sig for — som Hr. Fraenkel tænker paa. Det har jeg ikke opfattet tidligere. Jeg troede, det var saaledes, at da vi nu talte om Hjælp til arbejdsløse Fiskere og om lidt skulde tale om Hjælp til andre arbejdsløse, var man kommet ind paa en Undersøgelse af, hvorvidt man ogsaa paa tilfredsstillende Maade var kommet de arbejdsløse Sømænd til Hjælp, og overfor dette er det, jeg har tilladt mig at paavise, at der er ydet disse det, som deres Organisationer har anmodet om, nemlig en Refundering af den Understøttelse, der var ydet, samtidig med, at Rederne yder en Understøttelse, og at den kombinerede Understøttelse fra Statens og Redernes Side tilsammen er en saadan, at Sømændene mener, det er den rigtige, at det er den, de bør have. Dermed mener jeg Sagen ligger klar for Øjeblikket. Hvis Hr. Fraenkel skulde ønske at stille Forslag om Anerkendelse af særegen Art, saa maa han dog gøre det selv.

Formanden: Folketingsmand Fraenkel har Ordet for en kort Bemærkning.

Fraenkel: Den højtærede Minister vil jo aabenbart ikke ind paa det Spørgsmaal, som jeg har deltaget i Diskussionen om. Det er rigtigt, at det ligger i Periferien af den Sag, vi behandler her, men det gør saa mange Ting ved en første Behandling, og det er ikke mig, der har ført Spørgsmaalet frem i Diskussionen. Men da den højtærede Minister netop udtalte, at man ikke vidste, hvorledes Sagen var forløbet i forrige Samling, maatte jeg gøre opmærksom paa, at den var forløbet saadan og saadan, og jeg har maattet gøre opmærksom paa, hvad Meningen med det hele Spørgsmaal var, og den synes nu den højtærede Minister til syvende og sidst at have forstaaet. Men nu siger den højtærede Minister, at saa skal jeg stille Forslag i den Retning. Det tilkommer ikke mig, det tilkommer Regeringen at stille Forslag i den Retning, og jeg har to Gange tidligere sagt til Regeringen,